

Uit de tijd
door Edith Potjer

column

In de wolken.

Het kleine kamertje waarin de pas overleden moeder en oma op bed lag was propvol met meubels, met mensen en met rook. Zes kinderen en schoonkinderen en tien kleinkinderen van 6 tot 20 jaar waren allemaal gekomen bij het sterven van hun moeder en oma.

Al gauw bleek dat deze vrouw de spil was van het grote en drukke gezin.

Aan de jongste kleinkinderen moest uitgelegd worden wat er nou gebeurde met oma. Oma is nu in de wolken, zeiden de ouders. Besloten werd dat ik ook voor de jongste kleinkinderen iets zou vertellen in het crematorium over oma.

Ik kon zelf niet zo gauw de link leggen tussen de wolken en oma in de kist, vooral niet als ik me probeerde voor te stellen hoe een kind dat zou ervaren.

Ik besloot om de toespraak van de kinderen dan toch toe te spitsen op de vraag hoe het is om dood te zijn, dat het misschien wel net zo is wanneer je droomt: je ligt nog gewoon op bed maar in je droom ben je ergens anders, misschien wel in de wolken en als je in de wolken bent, dan ben je erg blij. Misschien kunnen we zelf nog wel gaan dromen over oma die in de wolken is en dat we nog even iets tegen haar kunnen zeggen.

Alleen is het wel zo dat als je droomt je daarna weer wakker wordt en dan lig je weer gewoon op bed. Maar als je dood bent kan je nooit meer wakker worden.

Op de dag van de uitvaart zitten alle kinderen en kleinkinderen op de voorste rij. Ik stap naar voren om iets aan de kinderen te vertellen over hoe het nou is met oma en dat ze misschien wel in de wolken is, zoals hen door hun ouders is verteld.

Ik begin de toespraak: Er is iets heel verdrietigs gebeurt want jullie oma, de oma waar je zo van houdt, is gestorven. Maar waar is oma nou?

In de kist!!, roept één van de kleinkinderen enthousiast, waarna ik ook maar heel realistisch die wolken liet overwaaien en mijn toespraak voortzette met een terugblik op oma's leven.

Met die uitroep waren de donkere wolken in één klap weggewaaid.